

Kúria
végzése

Az ügy száma: Bfv.II.560/2023/9.
A határozat szintje: felülvizsgálat
A tanács tagjai: Dr. Somogyi Gábor, a tanács elnöke
Dr. Metzing Márton, előadó bíró
Dr. Harangozó Attila, bíró
Dr. Demeter Zsuzsanna, bíró
Dr. Boros Tibor, bíró
Az eljárás helye: Budapest
Az eljárás formája: tanácsülés
Az ülés napja: 2024. február 29.
Az ügy tárgya: költségvetési csalás büntette és más bűncselekmények
Terhelt: I. rendű
Első fok: Fővárosi Törvényszék, 27.B.1221/2019/81., ítélet, tárgyalás, 2022. március 31.
Másodfok: Fővárosi Ítéltábla, 3.Bf.219/2022/16., ítélet, nyilvános ülés, 2023. január 25.
Harmadfok: -
Az indítvány előterjesztője: az I. rendű terhelt és védője
Az indítvány iránya: a terhelt javára
Rendelkező rész

A Kúria a költségvetési csalás büntette és más bűncselekmény miatt I. rendű terhelt és társa ellen folyamatban volt büntetőügyben az I. rendű terhelt és védője által előterjesztett felülvizsgálati indítványokat elbírálva a Fővárosi Törvényszék 27.B.1221/2019/81., illetve a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.219/2022/16. számú ítéletét Fenyvesi Gyula I. rendű terhelt tekintetében hatályában fenntartja.

A Kúria végzése ellen fellebbezésnek vagy felülvizsgálatnak nincs helye, és ebben az ügyben az indítvány előterjesztője, valamint azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

Indokolás

[1] I. 1. A Fővárosi Törvényszék a 2022. március 31-én kihirdetett 27.B.1221/2019/81. számú ítéletével I. rendű terheltet költségvetési csalás büntette [Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont, (5) bekezdés a) pont], felbujtóként elkövetett költségvetési csalás büntette [Btk. 396. §

(1) bekezdés a) pont, (5) bekezdés a) pont], folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználásának vétsége (Btk. 345. §) és felbujtóként, folytatólagosan elkövetett hamis magánokirat felhasználásának vétsége (Btk. 345. §) miatt halmazati büntetésül 2 év 8 hónap szabadságvesztésre, 5 év gazdasági társaság vezető tisztségviselői foglalkozástól eltiltásra és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte.

[2] Az ellentétes irányú fellebbezések folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a 2023. január 25-én meghozott 3.Bf.219/2022/16. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és az I. rendű terhelt költségvetési csalás büntettként minősített cselekményeit a Btk. 396. § (5) bekezdés b) pontja szerint minősítette. Az I. rendű terhelttel szemben kiszabott szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben állapította meg azzal, hogy a kiszabott szabadságvesztésből legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Egyebekben azonban a törvényszék ítéletét az I. rendű terhelt tekintetében helybenhagyta.

[3] 2. A jogerős ítéletben megállapított, és a felülvizsgálati indítvánnyal érintett I. rendű terhelt cselekvőségét rögzítő tényállás lényege az alábbiakban foglalható össze.

[4] I. rendű terhelt a Közösség területéről vagy valós tartalmú, levonásba helyezhető általános forgalmi adót tartalmazó beszerzési számla nélkül kristálycukrot és tejet szerzett be nagykereskedelmi mennyiségben, amit belföldön – a cég 1 közbeiktatásával – az általános forgalmi adófizetési kötelezettség elkerülésével értékesített 2012. I. és II. negyedévében. I. rendű terhelt a kristálycukrot a cég 2, a cég 3, a cég 4, a cég 5 és a cég 6 részére, a tejet a cég 7 részére adta el. E cégek képviselői nem tudtak arról, hogy az általuk beszerzett áru után az általános forgalmi adót nem fizették meg.

[5] II. rendű terhelt 2012. évben nem rendelkezett a megélhetéséhez szükséges jövedelemmel és megfelelő lakhatással, ezért megegyezett I. rendű terhelttel, hogy anyagi ellenszolgáltatás fejében az I. rendű terhelt által részére átadott vagy küldött iratokat, szerződéseket, számlákat aláírja, banki készpénzfelvételeket végez, és ilyen módon segíti őt az általános forgalmi adó elkerülésében. A cég 1 nevében kiállított számlákkal I. rendű terhelt egyrészt értékesítette az árut a cég 2, a cég 3, a cég 4, a cég 5, a cég 6 és a cég 7 részére. Másrészt I. rendű terhelt az általa képviselt cég 8 nevében történt értékesítés után fizetendő általános forgalmi adó ellentételezése végett a cég 1 nevében állított ki számlákat a cég 8 részére, és helyezte jogosulatlanul levonásba a cég 8 adóbevallásában az általános forgalmi adót.

[6] 1. tényállási pont: Az I. rendű terhelt rendelkezésének megfelelően – II. rendű terhelt közreműködésével – a cég 1 nevében 2012. I. negyedéve vonatkozásában 2012. április 19. napján, 2012. II. negyedéve vonatkozásában 2012. július 25. napján nullás tartalmú általános forgalmi adóbevallásokat nyújtottak be a cég könyvelői. A könyvelők nem tudtak az adóbevallások valótlan tartalmáról.

[7] Ilyen módon I. rendű terhelt rendelkezései alapján egy, a cégnyilvántartási adatok szerint hozzá nem köthető, végrehajtható vagyonnal nem rendelkező cég nevében értékesített árut, és – II. rendű terhelt közreműködésével – állított ki számlákat, majd az ebből származó bevételt a cég adóbevallásában nem szerepeltette. II. rendű terhelt az árukkal való kereskedésben ténylegesen nem vett részt, azonban a cég 1 nevében a számlák és szerződések aláírásával, valamint a társaság bankszámláiról történő készpénzfelvételekkel, illetve a pénzeszközök I. rendű terheltnek történő átadásával – I. rendű terhelt utasításainak megfelelően – hozzájárult ahhoz, hogy az I. rendű terhelt a cég 1 nevében a bevétel és az adófizetési kötelezettség elhallgatásával tudjon kereskedni, illetve a saját cége, a cég 8 részére tudjon jogosulatlanul levonásba helyezett általános forgalmi adót tartalmazó számlákat kiállítani.

[8] II. rendű terhelt 2012. február 3. és 2012. május 3. napja között 35 alkalommal, összesen 164.799.000 forintot vett fel a cég 1 HUF bankszámláiról, valamint 2012. február 15. és 2012. március 28. napja között 25 alkalommal, összesen 559.588 eurót vett fel a cég 1 EUR bankszámlájáról. A felvett készpénzt II. rendű terhelt minden esetben I. rendű terheltnek adta át.

[9] A cég 1 nevében 2012. I. és II. negyedévében I. rendű terhelt az ítéleti tényállásban felsorolt számlákat állította ki, amelyeket több esetben II. rendű terhelt írt alá, így azon számlák kiállításáról tudomással bírt. A felsorolt számlákat – a tényleges kereskedést végző I. rendű terhelt rendelkezéseinek megfelelően – II. rendű terhelt elmulasztotta szerepeltetni a cég 1 adóbevallásában.

[10] II. rendű terhelt – I. rendű terhelt utasításainak megfelelően – a ténylegesen I. rendű terhelt által irányított, de II. rendű terhelt nevén lévő cég 1 nevében végzett gazdasági eseményekből származó bevételeinek elhallgatásával 2012. I. negyedévében 60.623.000 forint, 2012. II. negyedévében 15.475.000 forint, összesen 76.098.000 forint általános forgalmi adó tekintetében mulasztotta el az adóbevallási és befizetési kötelezettséget.

[11] 2. tényállási pont: I. rendű terhelt az általa képviselt cég 8 nevében az ítéleti tényállásban szereplő számlákat fogadta be a cég 1-től, majd szerepeltette őket az általános forgalmi adóbevallásában azért, hogy a befizetendő adóját e számlák áfa összegével csökkentse.

[12] I. rendű terhelt a cég 8 2012. I. negyedéves – 2012. április 24-én benyújtott – általános forgalmi adóbevallásába és könyvelésébe beállította a cég 1 nevében II. rendű terhelt segítségével kiállított 50.337.079 forint általános forgalmi adótartalmú számlákat, amelyek alapján – mivel azok általa tudottan nem szerepeltek a cég 1 adóbevallásában – jogosulatlanul helyezett levonásba 50.337.000 forint általános forgalmi adót.

[13] I. rendű terhelt a cég 8 2012. II. negyedéves – 2012. július 29-én benyújtott – általános forgalmi adóbevallásába és könyvelésébe beállította a cég 1 nevében II. rendű terhelt segítségével kiállított 5.210.690 forint általános forgalmi adótartalmú számlákat, amelyek alapján – mivel azok általa tudottan nem szerepeltek a cég 1 adóbevallásában – jogosulatlanul helyezett levonásba 5.211.000 forint általános forgalmi adót.

[14] I. rendű terhelt II. rendű terhelt segítségével a cég 8 2012. I. és II. negyedévi általános forgalmi adóbevallásaiban összesen 55.548.000 forint általános forgalmi adót helyezett jogosulatlanul levonásba, ezáltal ekkora összegben okozott vagyoni hátrányt a Magyar Államnak.

[15] Az adóhatóság a cég 1 vonatkozásában bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzést rendelt el a 2012. év tekintetében. Az adóhatósági ellenőrzés következtében 2013. május 28. napjával beállt az önellenőrzési tilalom. Ezt követően ... e-mail címről 2013. június 3. napján ismeretlen személy benyújtotta a cég 1 2012. I. és II. negyedévi, önellenőrző általános forgalmi adóbevallását. A 2012. I. negyedévi önellenőrzésben 114.010.000 forint értékesítést terhelő és 127.697.000 forint beszerzést terhelő általános forgalmi adó, így 13.687.000 forint visszaigényelhető általános forgalmi adó szerepelt, a 2012. II. negyedévi önellenőrzésben 13.687.000 forint értékesítést terhelő és 13.687.000 forint, előző időszakról beszámítható csökkentő tétel szerepelt, ami alapján 0 forint befizetendő adó keletkezett. Az önellenőrzésekben feltüntetett beszerzés kevesebb volt, mint amilyen összegről a cég 1 számlákat állított ki, és az önellenőrzési tilalomra tekintettel azokat az adóhatóság nem dolgozta fel.

[16] II. A jogerős ügydöntő határozat ellen I. rendű terhelt, valamint az I. rendű terhelt védője terjesztett elő felülvizsgálati indítványt.

[17] 1. I. rendű terhelt a Be. 649. § (1) bekezdés b) pont ba) alpontjában írt felülvizsgálati okra alapított indítványában a jogerős ítéletben terhére megállapított bűncselekmény törvénysértő minősítését állította. Álláspontja szerint a jogerős ítélet a Btk. 2. § (2) bekezdésében írt rendelkezésekkel ellentétesen minősítette a terhére megállapított bűncselekményeket az elbíráláskori törvény alapulvételével – öt évtől tíz évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő – költségvetési csalás büntettének, mert az elkövetéskori törvény alkalmazásával csak a két évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztéssel büntetni rendelt, az 1978. évi IV. törvény (korábbi Btk.) 310. § (4) bekezdése szerint minősülő adócsalás büntette lenne a terhére róható. A korábbi Btk. ugyanis a „különösen nagy értékre elkövetett” adócsalás büntettének törvényi tényállásában nem szabályozta további minősítő körülményként az üzletszerű elkövetést, szemben az elbíráláskori büntetőtörvénnyel.

[18] A törvénysértőnek tartott minősítés az indítványozó vélekedése szerint egyúttal törvénysértő büntetés kiszabásához is vezetett, amelynek alátámasztására utalt a törvénysértő büntetés fogalmának a BH 2011.97.I. számon közzétett eseti döntésben foglalt értelmezésére is.

[19] Indítványozta ezért, hogy a Kúria a jogerős ítélet hatályon kívül helyezésével utasítsa új eljárásra az elsőfokú bíróságot, vagy a támadott határozatot a javára megváltoztatva, az elkövetéskori törvény alapján minősítse a cselekményét adócsalás büntetteként és szabjon ki jóval enyhébb büntetést.

[20] 2. A védő felülvizsgálati indítványában a Be. 608. § (1) bekezdés f) pontjában meghatározott, a Be. 649. § (2) bekezdés d) pontja szerint felülvizsgálati okot is megtestesítő eljárási szabálysértés alapügyben történt megvalósulására hivatkozott.

[21] Megítélése szerint a másodfokú ítélet rendelkező része teljes mértékben ellentétes az indokolással, mert semmilyen magyarázattal nem szolgál arra, hogy az ítéletábra mely okból látta kétséget kizáróan megállapíthatónak a bűncselekmények elkövetését az I. rendű terhelt részéről. A másodfokú ítélet a [62] bekezdésében ugyanis „arra helyezte a hangsúlyt, hogy a II. rendű vádlott által pénzátvevőként megjelölt tanú 1 nem volt megvádolva”. Így a rendelkező rész és az indokolás az I. rendű terhelt cselekvősége és bűnössége kérdésében alapvető ellentmondásban áll egymással.

[22] Ugyancsak törvénysértőnek tartotta, hogy az I. rendű terhelt felbujtói magatartásának elkövetési idejét nem tartalmazza a megállapított tényállás. A Be. 422. §-ára való utalással elengedhetetlennek tartotta annak pontos meghatározását, hogy „mikor, kit és milyen módon vesznek rá a bűncselekmény elkövetésére a felbujtói cselekménnyel”.

[23] Indokaira tekintettel elsődlegesen a jogerős ítélet megváltoztatását és az I. rendű terheltnek az ellene emelt vád alóli felmentését, másodlagosan a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását, harmadlagosan pedig az I. rendű terhelttel szemben kiszabott büntetés lényeges enyhítését indítványozta.

[24] 3. A Legfőbb Ügyészség a BF.678/2023/3. számú átiratában az I. rendű terhelt felülvizsgálati indítványát alaptalannak, míg a védő által előterjesztett felülvizsgálati indítványt részben törvényben kizártnak, részben alaptalannak tartotta.

[25] 3.1. Az átirat szerint az I. rendű terhelt védője a Be. 608. § (1) bekezdés f) pontjára való hivatkozás címén valójában – a Be. 650. § (2) bekezdésében és a 659. § (1) bekezdésében írt szabályok ellenére – az eljáró bíróságok bizonyítékokat értékelő tevékenységét és a megállapított tényállást támadta. A ténykérdéssel összefüggő indokolási kötelezettség kapcsán azonban az átirat csak azt tartotta vitathatónak, hogy a megtámadott jogerős ügydöntő határozat indokolásában a bíróság ellenőrizhető és elégséges módon számot adott a tényállás megállapításához vezető mérlegelő tevékenységről. Hasonlóképpen, a jogkérdéssel összefüggő indokolási kötelezettség kapcsán is csak azt látta vizsgálhatónak,

hogy a kifogásolt határozatban nyomon követhető-e a bíróság értékelő tevékenysége. A BH 2017.48. számon közzétett eseti döntés elvi tételeinek idézésével kifejtette, hogy az indokolás helyessége kívül esik a feltétlen eljárési szabálysértések körén, mert az tartalmilag az ügydöntő határozat megalapozottságának a felülvizsgálat során tilalmazott támadását jelenti. Az alapul fekvő ügyben pedig a bíróság megállapította a tényállást és számot adott az alkalmazott anyagi és eljárési jogszabályok indokairól, az első- és másodfokú határozat rendelkező része és indokolása egymással egyaránt összhangban áll.

[26] Az I. rendű terhelt védőjétől származó indítvány kapcsán a Be. 649. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontjában írt felülvizsgálati ok megvalósulásának vizsgálatát is szükségesnek látta, míg az I. rendű terhelt indítványa alapján a Be. 649. § (1) bekezdés b) pont ba) alpontja szerinti felülvizsgálati ok körében tartott indokoltnak vizsgálatot lefolytatni.

[27] A BH 2009.231. és BH 2019.153.I. számú eseti döntésekre való utalással kifejtette, hogy Btk. 2. § alkalmazása szempontjából a bűncselekmény elkövetési idejeként az utolsó (rész)cselekmény megvalósulásának időpontja esik számításba. Az elkövetéskori és az elbíráláskori törvény összehasonlítása azonban egyedül akkor indokolt, ha a bűnhalmazatban lévő valamennyi bűncselekményt az elbíráláskor hatályos büntetőtörvény hatálybalépése előtt követték el.

[28] Előrebocsátotta továbbá, hogy ha a tettesi alapcselekmény konkrét alanyra vonatkozóan jogerősen eldöntött, akkor a részesi elkövető felróhatóságának vizsgálata kizárólag a törvényi tényálláson kívüli, részesi magatartás alapján vizsgálható. Az I. rendű terhelt védőjének álláspontjával szemben pedig arra az álláspontra helyezkedett, hogy az irányadó tényállás az I. rendű terhelt cselekvőségének büntetőjogi megítéléséhez szükséges lényeges tényeket rögzíti, ezért az I. rendű terhelt büntetőjogi felelősségének megállapítására törvényesen került sor.

[29] Az I. rendű terhelt indítványát illetően pedig rögzítette, hogy a bűncselekmény elkövetési ideje az adóbevallás benyújtásának az adózás rendjéről szóló törvényben megállapított határidejéhez igazodóan 2012. július 20. napja volt, és az e napon hatályos büntetőtörvény – a Büntető törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény (korábbi Btk.) – a különösen nagy vagyoni hátrányt okozó, üzletszerűen elkövetett költségvetési csalást [korábbi Btk. 310. § (1) bekezdés, (5) bekezdés b) pont] az elbíráláskori törvényhez hasonlóan öt évtől tíz évtől terjedő szabadságvesztéssel rendelte büntetni. Ezzel párhuzamosan rámutatott, hogy a költségvetési csalás törvényi tényállását a jogalkotó már 2012. január 1. napjától hatályosan a korábbi Btk.-ba iktatta, így az ezt követően elkövetett bűncselekmény sem minősíthető a 2011. december 31-ig hatályos Btk. alapulvételeivel, adócsalás büntetteként.

[30] Ezzel együtt akként vélekedett, hogy a jogerős ítélet azonos törvényi fenyegetettség mellett is törvényesen alkalmazta az elbíráláskori büntetőtörvényt, mert – a Kúria 4/2013. (X. 14.) BK véleményére is figyelemmel – a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének legkorábbi, a törvény erejénél fogva kötelező időpontjára vonatkozó rendelkezés a Btk. 2. § (1)-(2) bekezdése szerinti elbírálás fogalmába tartozik, így a cselekmény a Btk. feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezéseire tekintettel enyhébb elbírálás alá esik.

[31] Erre tekintettel a Legfőbb Ügyészség szerint az eljáró bíróságok törvényesen állapították meg az I. rendű terhelt bűnösségét a Btk. 396. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző, és az (5) bekezdés b) pontja szerint minősülő költségvetési csalás büntetében, amiként a vele szemben kiszabott büntetés is törvényes.

[32] Indítványozta ezért, hogy a Kúria a jogerős ítéletet az I. rendű terhelt tekintetében hatályában tartsa fenn.

[33] **III.** Az I. rendű terhelt által, valamint az I. rendű terhelt védője által előterjesztett felülvizsgálati indítvány sem alapos.

[34] 1. A felülvizsgálat rendkívüli jogorvoslat, amely a Be. 648. §-a alapján csak a bíróság jogerős ügydöntő határozata ellen, kizárólag a Be. 649. §-ában tételesen felsorolt anyagi és eljárásjogi okokra hivatkozással vehető igénybe. A felülvizsgálati okok törvényi köre nem bővíthető, ezért az azon kívül eső anyagi vagy eljárásjogi kérdések a felülvizsgálatban közömbösek.

[35] Az indítvány nyomán a Kúria a jogerős ügydöntő határozatot csak a felülvizsgálati indítvánnyal megtámadott részében és csak a felülvizsgálati indítványban meghatározott ok alapján bírálta felül [Be. 659. § (5) bekezdés]. E főszabály alóli kivételként hivatalból – e felülvizsgálati okra való hivatkozás hiányában is – vizsgálta továbbá, hogy az indítványokkal érintett terheltet érintően a Be. 649. § (2) bekezdésében meghatározott felülvizsgálati okok valamelyike beállt-e [Be. 659. § (6) bekezdés].

[36] Ennek megfelelően a Kúria elsőként abban a kérdésben foglalt állást, hogy az eljárás bíróságok megvalósítottak-e olyan, a Be. 649. § (2) bekezdésében meghatározott felülvizsgálati oknak megfeleltethető eljárási szabálysértést, amely szükségképpen a jogerős határozat hatályon kívül helyezését vonja maga után. Az ilyen eljárási szabálysértés következménye, a jogerős határozat hatályon kívül helyezése ugyanis a büntető anyagi jog szabályainak megsértését érintő vizsgálódást okafogyottá teszi, a hatályon kívül helyezett, ezért nem létező határozatban írt tényállás büntető anyagi jogi következtetések levonásának alapjaként sem szolgálhat. Feltétlen hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértés hiányában válik lehetségessé a büntető anyagi jog szabályainak megsértésére alapított felülvizsgálati okok fennállásának megítélése.

[37] 2.1. E körben – a védői indítvány alapján – a Be. 608. § (1) bekezdés f) pontjára alapított, a Be. 649. § (2) bekezdés d) pontjában meghatározott feltétlen hatályon kívül helyezést kiváltó eljárási szabálysértés kérdése igényelt megfontolást.

[38] A Be. 649. § (2) bekezdés d) pontja alapján felülvizsgálatnak van helye, ha a bíróság az ügydöntő határozatát a Be. 608. § (1) bekezdésében meghatározott eljárási szabálysértéssel hozta meg. A Be. 608. § (1) bekezdés f) pontja alapján pedig feltétlen hatályon kívül helyezést kiváltó eljárási szabálysértés, ha az ítélet indokolása a rendelkező résszel teljes mértékben ellentétes.

[39] A Be. 451. § (5) bekezdése szerint a határozat részét képező indokolás a bíróság által megállapított, a döntés alapjául szolgáló, jelentős tényeket és körülményeket, valamint a határozat alapjául szolgáló jogszabályokat tartalmazza. Ekként az indokolás rendeltetése

- egyfelől a döntés, tehát valamely rendelkezés (jogkövetkeztetés) ténybeli alapjának rögzítése (a tényállás),

- másfelől számadás a döntéshozatali tevékenységről (a tényálláson kívüli indokolás).

[40] A tényállás és a tényálláson kívüli indokolás megkülönböztetése a vizsgált feltétlen eljárási szabálysértés szempontjából alapvető jelentőségű. Az eljárási szabálysértés megállapítására ugyanis csak az vezethet, ha a rendelkező rész (jogkövetkeztetés) és a tényálláson kívüli indokolás áll egymással ellentétben (Bfv.III.868/2012/14.). Ha azonban – e főszabály alóli kivételként – a bűnösség kimondásáról szóló rendelkezéshez tartozó tényállás, vagyis a rendelkezés ténybeli alapja teljes egészében hiányzik, az a felülvizsgálati eljárásban szintén az abszolút eljárási szabálysértés körében nyer értékelést [Bfv.III.777/2020/9. (BH 2021.193.), Bfv.II.1.726/2016/5. (BH 2017.324.)].

[41] Ennek megfelelően az ítélet indokolása teljes mértékben ellentétes a rendelkező résszel, ha

- az ítélet nem csupán a tényállást, de a tényálláson kívüli indokolást sem rögzíti, azaz, ha az ítélet írásba foglalása elmaradt (Bfv.II.283/2022/13.),

- a bíróság ítéletének rendelkező része – bár a terhelttel szemben büntetést szab ki – nem tartalmazza a büntetőjogi felelősség megállapítását, a bűncselekmény megnevezését és jogszabályi alapját, noha az indokolás a bűncselekmény elkövetését megállapítja (Bfv.II.125/2020/7.),

- az ítélet rendelkező része nem tartalmaz rendelkezést a vád tárgyává tett bűncselekmények egyikéről, noha az ítélet indokolása szerint a bíróság a terheltet valamennyi bűncselekmény vádjára alól felmentette (Bfv.II.477/2020/9.),

- a büntetővégzés meghozatalára irányuló eljárásban a bíróság a büntetővégzés rendelkező részében – a végrehajtás elrendelése esetére rendelkezve a szabadságvesztés végrehajtási fokozatáról és a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéről – elmulasztja a kiszabott szabadságvesztés végrehajtásának próbaidőre való felfüggesztésére vonatkozó rendelkezést és az alkalmazott jogszabályok között sem tünteti fel a megfelelő hivatkozást (Bfv.II.738/2021/7.),

- a másodfokú bíróság a szabadságvesztés tartamát enyhíti, ugyanakkor az indokolásban a meg nem változtatás mellett érvel (Bfv.I.1414/2019/7.).

[42] Eljárási szabálysértés megállapítására az vezet tehát, ha az ellentét a büntetőjogi főkérdések – a bűnösség megállapítása, a felmentés, az eljárás megszüntetése, a cselekmény jogi minősítése vagy a büntetés kiszabása, illetve az intézkedés alkalmazása – tekintetében áll fenn a rendelkező rész és az indokolás között.

[43] Ezzel szemben a tényállás és a rendelkező rész összhangjának hiánya nem az eljárási szabályokat (az indokolási kötelezettséget), hanem a büntető anyagi jogot sérti. Ennek alapja, hogy az irányadó tényállásnak az alkalmazott Btk. szempontjából jelentős valamennyi tény tartalmaznia kell. Ehhez képest ítélt meg, hogy a megtámadott ügydöntő határozat rendelkezései a büntető anyagi jog szabályaival összhangban állnak-e. Mindenképpen a büntető anyagi jogi szabályok sérelmével jár, ha az ügydöntő határozatban írt rendelkezések helytálló vagy téves mivoltának kérdésében az irányadó tényállás alapulvételével nem lehet megnyugtatóan állást foglalni. Ezért felülvizsgálatban ugyancsak a büntető anyagi jog szabályainak megsértését – és nem az indokolás hibáját – jelenti, ha a jogerős ítéletben megállapított tényállás olyan ellentmondásokat tartalmaz, amelyek miatt a büntetőjogi felelősségre vonás szempontjából jelentős kérdésekben nem állapítható meg, hogy a bíróság milyen tényállásra alapította ítéletének a felülvizsgálati eljárás alapjául szolgáló rendelkezéseit [Bfv.I.1.004/2020/13. (BH 2021.280.)].

[44] 2.2. A fentiek előrebocsátását követően, az indokolás és rendelkező rész feltétlen hatályon kívül helyezést eredményező okot jelentő ellentéte jelen ügyben nem állapítható meg, hiszen az eljárási bíróságok a támadott határozatukban a bűnösség megállapítását és büntetés kiszabását rögzítő rendelkező részt követően az indokolásban ugyancsak az I. rendű terhelt bűnössége mellett érveltek. A büntetőjogi főkérdésben hozott döntés és az indokolás iránya ekként azonos, azaz, az ítélet rendelkező része és indokolása egymással összhangban áll, kizárva a felrótt eljárási szabálysértésre való hivatkozás helytálló mivoltát.

[45] Az ellentét tehát nem az ítéleten belül, annak egyes részei között áll fenn, hanem az ítélet (egésze) és a védő által megállapítani kért tényállás és jogkövetkeztetések között.

[46] Az indokolás helyessége pedig kívül esik a feltétlen eljárási szabálysértések körén, az tartalmilag az ügydöntő határozat megalapozottságának felülvizsgálat során meg nem engedett támadása [Kúria Bfv.III.96/2016/6. (BH 2017.48.)].

[47] 2.3. Amikor pedig az indítványozó védő az I. rendű terhelt 1. tényállási pontbeli felbujtói magatartásának megvalósulását vitatta, illetve a felbujtói magatartás kifejtésének időpontjára vonatkozó ténymegállapítást hiányolta, ezzel eljárási szabálysértés címen valójában a megállapított tényállásból az I. rendű terhelt bűnösségére vont következtetés

helyességét kifogásolta. A bűncselekmény tárgyi vagy alanyi oldalán megkívánt tényállási elemek hiányára, illetve a Btk. 14. § (1) bekezdésében megkövetelt részesi magatartás – a tettesi alapcselekmény kifejtésére való rábírás – elmaradására történő hivatkozás pedig nem eljárási szabálysértésként bírálendő el, hanem a büntető anyagi jog szabályainak megsértése körében, a Be. 649. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontjában írt felülvizsgálati ok beálltát megvizsgálva (Kúria Bfv.II.1.376/2021/8.).

[48] 2.4. A felbujtói magatartást vitatva az I. rendű terhelt védője úgy vélekedett továbbá, hogy a „felbujtói elkövetési idő” vádirati tényállásban való rögzítésének elmaradása a Be. 422. §-ának – az indítványban pontosan nem azonosított – rendelkezéseit is sérti.

[49] A Be. azonban a 649. § (2) bekezdés a)-f) pontjában kimerítően sorolja fel azokat az eljárási szabálysértéseket, amelyek miatt a törvény biztosítja a felülvizsgálat igénybevételének a lehetőségét. Ez egyúttal azt is jelenti, hogy a felülvizsgálati indítványban állított eljárási szabálysértés vizsgálatára csak akkor kerülhet sor, ha az a büntetőeljárási törvényben tételezett eljárási szabálysértések között szerepel. A törvény felülvizsgálat keretében kizárólag a bíróság ügydöntő határozatának támadását teszi lehetővé (Be. 648. §). Az ügyészség által a bíróságra benyújtott vádirat nem a bíróság ügydöntő határozata, így az eljárási törvény 422. §-ában a vádirattal szemben támasztott követelmények esetleges megsértése még az erre történő hivatkozás helytálló jellege esetén sem ad alapot érdemi felülvizsgálatra.

[50] A hatályos Be. – szemben a 2018. július 1. napja előtt hatályban volt, a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvénnyel – a váddal összefüggésben kizárólag az arra nem jogosult vád alapján történő, illetve a vádban le nem írt cselekmény miatti határozathozatalt határozza meg felülvizsgálati okként. A vád esetleges kellékhánya ekként nem felülvizsgálati ok.

[51] A Be. 649. § (2) bekezdésében foglalt törvényi okok valamelyikének megfeleltethető eljárási szabálysértésre való hivatkozás hiányában pedig eljárási szabálysértés címén a felülvizsgálati eljárás lefolytatása a törvényben kizárt.

[52] A Kúria a Be. 659. § (6) bekezdésében előírt hivatalbóli felülbírálat eredményeként sem észlelt az alapügyben eljáró bíróságok részéről olyan eljárási szabálysértést, amely a Be. 649. § (2) bekezdése szerint felülvizsgálati okot testesítené meg.

[53] 3.1. A Be. 649. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontja alapján felülvizsgálati ok, ha a bíróság a terhelt büntetőjogi felelősségét a büntető anyagi jog szabályainak megsértésével állapította meg.

[54] A felülvizsgálati eljárás megkerülhetetlen szabálya, hogy a felülvizsgálati indítványban a jogerős ügydöntő határozat által megállapított tényállás nem támadható [Be. 650. § (2) bekezdés]. Ezzel összhangban a felülvizsgálati eljárásban a bizonyítékok ismételt egybevetésének, eltérő értékelésének, valamint bizonyítás felvételének nincs helye, a felülvizsgálati indítvány elbírálásakor a jogerős ügydöntő határozatban megállapított tényállás az irányadó [Be. 659. § (1) bekezdés]. A jogkövetkeztetések helyessége tehát kizárólag az irányadó tényállás alapulvételével ítéltető meg [Bfv.I.1.004/2020/13. (BH 2021.280.)].

[55] A tényállás irányadó jellege azt jelenti, hogy a felülvizsgálati eljárásban nem csupán a jogerős ítéletben írt tényállás támadhatatlan, de az a mérlegelő tevékenység is, amely e tényállás megállapítására vezetett. Ebből következően a felülvizsgálat során a felmerült bizonyítékok felülmérlegelésére, az ítéleti tényállás esetleges megalapozatlanságát érintő következtetések levonására, eltérő tényállás megállapítására az eljárási törvény nem biztosít lehetőséget.

[56] E szabályok pontosan abból fakadnak, hogy a felülvizsgálat a jogerős [azaz a Be. 456. § (1) bekezdése értelmében végleges és mindenkre kötelező döntést hordozó] ítélet elleni jogi, nem pedig ténybeli kifogások érvényesítését biztosító rendkívüli jogorvoslat.

[57] Az I. rendű terhelt védője ezért a felülvizsgálati eljárás kereteit áthágva állította, hogy „a legfontosabb terhelő tény nincs kétséget kizáróan bizonyítva”. Az alapügyben eljáró bíróság ténymegállapításával szemben felhozott kifogások valóságuk esetén sem a büntető anyagi jog szabályainak a megsértését jelentik. Ehhez képest a büntető anyagi jog szabályai akkor szenvednek sérelmet, ha az eljáró bíróság a megállapított tényállásból törvénysértő jogi következtetést vont le akár a bűncselekmény megvalósulását, akár annak minősítését illetően.

[58] A védői felülvizsgálati indítvány ekként a tényállás megállapítására vezető bírói mérlegelést kifogásoló részében a törvényben kizárt.

[59] 3.2. Érdemi elbírálást kívánt ugyanakkor az 1. tényállási pontot érintően a bűnösség megállapítását a felbújtói magatartás tanúsításának hiányára alapító védői érvrendszer.

[60] E körben a tettesi alapcselekmény megvalósulását maga a védő sem vitatta. Ehelyett kifejezetten az I. rendű terhelt által a tettesi alapcselekményt kifejtő II. rendű terhelte gyakorolt rábírást, illetve annak leírását hiányolta.

[61] Ehhez képest az irányadó tényállás 1. pontja az elsőfokú ítélet [5], illetve [9]-[11] bekezdésében egyértelműen rögzíti, hogy az 1. számú táblázatban felsorolt „számlákat” a II. rendű terhelt I. rendű terhelt rendelkezéseit követve mulasztotta el szerepeltetni az adóhatósághoz benyújtott bevallásában. Következésképpen, a II. rendű terhelt az I. rendű terhelt rendelkezése alapján – azaz az I. rendű terhelt rábírására – ejtette tévedésbe az adóhatóságot az adóbevallásban tett valótlan nyilatkozattal, miszerint a gazdasági társaságot az I. és a II. negyedévben nem terheli fizetendő általános forgalmi adó, miközben a cég 1 mindkét bevallási időszakban valós gazdasági tevékenységet végzett.

[62] Egyebekben pedig a Kúria a korábban hozott, a Bírósági Határozatok Gyűjteményében közzétett határozatában a jelen ügyre is érvényesen foglalt állást akként, hogy a felbújtó felelősségre vonása szempontjából – az egyéb törvényi feltételek megléte esetén – közömbös, hogy a felbujtás megvalósulása (elhangzása) hol és pontosan mikor, melyik időpontban történt [Bfv.III.1.760/2016/8. (BH 2017.316)].

[63] Az eljáró bíróságok tehát helyesen állapították meg az 1. tényállási pontban az I. rendű terhelt bűnösségét a Btk. 396. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző, és az (5) bekezdés b) pontja szerint minősülő, felbujtóként elkövetett költségvetési csalás büntetében, ezért a Be. 649. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontjában írt felülvizsgálati ok nem állt be.

[64] 4.1. Az I. rendű terhelt indítványában a büntető anyagi jog szabályainak a Be. 649. § (1) bekezdés b) pont ba) alpontjában írt megszegésére hivatkozással indítványozta a támadott ítélet jogerejének áttörését, mert – álláspontja szerint – a Btk. 2. § (2) bekezdésének törvénysértő alkalmazása a cselekmények téves minősítésére vezetett.

[65] A Be. 649. § (1) bekezdés b) pont ba) alpontja szerint felülvizsgálati okot jelent, ha a bíróság a bűncselekmény törvénysértő minősítése miatt, illetve a Btk. más szabályának megsértésével szabott ki törvénysértő büntetést.

[66] A Btk. 2. § (1) bekezdése alapján a bűncselekményt – a (2)-(3) bekezdésben foglalt kivételekkel – az elkövetése idején hatályban lévő büntetőtörvény alapján kell elbírálni. A (2) bekezdésben rögzített kivételes szabály szerint azonban, ha a cselekmény elbírálásakor hatályban lévő új büntetőtörvény szerint a cselekmény már nem bűncselekmény, vagy enyhébben bírálandó el, akkor az új büntetőtörvényt kell alkalmazni.

[67] Abban a kérdésben, hogy az 1978. évi IV. törvény hatálya alatt elkövetett, de a 2012. évi C. törvény hatálybalépését követően jogerősen elbírálandó bűncselekmények tekintetében

az utóbbi törvény alkalmazása kedvezőbb-e, elsősorban a bűncselekmények – e két törvény szerinti – minősítéséhez tartozó büntetési tételek összevetésével kell állást foglalni. Ehhez képest vehetők figyelembe a büntetőtörvények Általános Részeiben írt egyéb, a büntetés kiszabásával összefüggő és az elbírálásra kiható rendelkezések, amelyek a kedvezőbb büntetési tételkeret alkalmazása folytán előálló előnyösebb helyzetet akár közömbösíthetik is [Bhar.I.889/2013/9. (BH 2014.129.), Bfv.II.520/2014/7. (BH 2015.269.I.)].

[68] Amikor tehát arról kell dönten, hogy melyik jogszabály a kedvezőbb, a cselekményt gondolatban a maga teljességében mindkét jogszabály szerint el kell bírálni, és azt kell enyhébbnek elfogadni, amelyik alkalmazása az elkövetőre előnyösebb eredménnyel jár. Ennek keretében vizsgálódás tárgyát képezi a cselekmény büntetendősége és annak feltételei, az elkövető büntetendősége és annak feltételei, végül pedig a kilátásba helyezett büntetés (Bfv.I.438/2014/5.).

[69] Az elkövetéskor és elbíráláskor hatályban lévő Btk. összehasonlító elemzése során alapvetés, hogy a büntetőtörvény időbeli hatályára vonatkozó rendelkezés, azaz adott időpontban hatályban lévő büntető anyagi jogi szabály csak egységesen alkalmazható (BH 2006.383.). Ezzel összhangban az elkövetéskor és az elbíráláskor hatályos büntetőtörvény együttes alkalmazására nem kerülhet sor (BH 2017.78.I.). Ugyanígy közömbösek a büntetőtörvénynek az elkövetés és az elbírálás között hatályban volt rendelkezései. Ezek a Btk. 2. § alkalmazása szempontjából figyelmen kívül maradnak, mivel a törvény az időbeli hatály esetében csak két törvénynek – az elkövetéskor és az elbíráláskor hatályban volt jogszabálynak – az egybevetése alapján történő választás lehetőségére nyújt alapot (BH 2000.476.).

[70] A büntető anyagi jogi szabály egységes alkalmazásának követelményéből következően abban a kérdésben is állást kell foglalni, hogy a természetes vagy törvényi egységet képező, tartós vagy állapot-bűncselekmények esetén, illetve a különböző időpontban megvalósított, bűnhalmazatban elbírált bűncselekmények esetén mely időpontban hatályban volt törvényt kell az elkövetés időpontjaként figyelembe venni. E kérdésben pedig a törvény helyes értelmét tükröző bírói gyakorlat töretlen: a bűnhalmazatban álló bűncselekmények közül az időben utolsóként megvalósított cselekmény elkövetésének időpontja az irányadó [Bfv.I.1.092/2015/5. (BH 2016.74.I.), Bfv.I.991/2018/5. (BH 2019.42.II.), Bfv.I.1.467/2018/8. (BH 2019.153.I.)]. Ezzel egyezően, ha a törvényi egység több rész-cselekményből áll, az utolsó rész-cselekmény időpontja tekinthető elkövetési időnek (EBD 2017.B.16.I.).

[71] Ugyancsak egyöntetű a bírói gyakorlat, hogy az elbíráláskor hatályos törvény alatt az ügydöntő határozat jogerőre emelkedésének napján hatályos büntetőtörvényt kell érteni [Bfv.III.1.422/2014/7. (BH 2015.270.II.), Bfv.III.472/2013/10. (BH 2014.355.), Bfv.III.1.581/2012/6. (BH 2014.35.)].

[72] Mindezek előrebocsátásával válhat lehetségessé az elkövetéskor és az elbíráláskor hatályos törvényi rendelkezések egybevetése révén megítélni, hogy az ügyben eljáró bíróság helyesen választotta-e meg az alkalmazandó Btk.-t, amelyhez képest bűnösségének megállapítására vagy cselekményének minősítésére törvénysértő módon került-e sor.

[73] 4.2. A jogerős ítéletben rögzített 1. tényállási pontban a bíróság részesként elkövetett költségvetési csalás büntetéseben, míg a 2. tényállási pontban a költségvetési csalás büntetése tettesi alakzata miatt állapította meg az I. rendű terhelt büntetőjogi felelősségét.

[74] A Legfőbb Ügyészség az adózás rendjéről szóló, az elkövetéskor hatályos 2003. évi XCII. törvény (korábbi Art.) 1. számú melléklet B) 1. a) pontjára való utalással a költségvetési csalás elkövetésének időpontját a 2012. évi II. negyedéves áfabevallás benyújtásának határidejéhez igazodóan 2012. július 20-án tartotta megállapíthatónak, arra

is utalva, hogy az adózás rendjéről szóló, az elbíráláskor hatályos 2017. évi CL. törvény (Art.) 2. számú melléklet I.B) 1.1. pontja is ezzel azonos szabályozást tartalmaz.

[75] Ezzel az okfejtéssel azonban a Kúria nem értett egyet, és pedig két okból sem.

[76] Egyfelől, félreértésre okot adó és szükségtelen az Art. szabályainak felhívása az alkalmazandó büntetőtörvény megválasztása szempontjából. A költségvetési csalás (adócsalás) törvényi tényállása ún. keretdiszpozíció, amelynek kereteit más jogszabályok töltik ki tartalommal. Az általános forgalmi adó nem tekintetében elkövetett költségvetési csalás esetében ilyen keretjogszabály az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (Áfa tv.) és – az elkövetés idejétől függően – a korábbi Art. vagy az Art. A megváltozott keretjogszabály visszaható hatályú alkalmazását azonban kizárólag az alapozza meg, ha e keretkitöltő jogszabályi rendelkezésekben a bűncselekmény elkövetése után olyan mérvű változás következik be, amely a kötelezettség megszűntetésével vagy a tilalom feloldásával az addigi büntetőjogi védelmet megszünteti. Jelen esetben erről szó sincs. Ha viszont a keretrendelkezéseket kitöltő jogszabályok tartalma úgy változik, hogy ezzel a büntetőjogi védelem terjedelme módosul, de nem szűnik meg, a 2. § rendelkezései általában nem vonatkoznak rájuk, és a tartalmi változás rendszerint nem érinti a büntetőjogi felelősséget (1/1999. BJE jogegységi határozat). Fel sem merülhet tehát az I. rendű terhelt cselekvőségének elbírálása során az elkövetéskor hatályban nem volt Art. szabályainak figyelembevétele.

[77] Másodszor, a költségvetési csalás (adócsalás) tevésével (pl. az adóhatóság valótlan tartalmú bevallással való megtévesztésével) és mulasztással (az adóbevallás benyújtásának és a fizetendő adó megfizetésének elmulasztásával) egyaránt megvalósítható. A Legfőbb Ügyészség okfejtése azonban kizárólag a mulasztással elkövetett költségvetési csalás esetén érvényes. A mulasztás kötelességellenes nemtevés. A mulasztás elkövetési ideje a konkrét esetben a negyedéves áfabevallás benyújtására előírt határidő lejártával esik (pontosabban esne) egybe.

[78] Az irányadó tényállás azonban nem mulasztással, hanem tevésével (az adóhatóság megtévesztésével) elkövetett bűncselekményt rögzít. Az aktív, tevőleges tettesi magatartás a 2012. II. negyedévi adóbevallás benyújtásával valósult meg, amelynek alapulvételével az elkövetés időpontja az 1. tényállási pontban 2012. július 25., a 2. tényállási pontban 2012. július 29. Mivel a vagyoni hátrány az adott esetben mindkét tényállási pontban a fizetendő adó megfizetésének elmulasztásával (az adólevonási jog jogszerűtlen gyakorlása folytán a fizetendő adó alacsonyabb összegben való meghatározásával), nem pedig jogtalan visszaigényléssel állt be, az eredmény (a vagyoni hátrány) beállta az adott esetben a bevallások benyújtásával egyidejűleg bekövetkezett.

[79] Ez azt jelenti, hogy az elkövetéskori Btk. meghatározását kijelölő elkövetési idő az I. rendű terhelt tekintetében az általa a 2. tényállási pontban – tettesként – tanúsított elkövetési magatartás időpontjával, 2012. július 29. napjával esik egybe. Az általa az 1. tényállási pontban kifejtett felbujtás időpontja ugyanis ehhez képest szükségképpen korábbi. Az nem vitás, hogy a részes esetében az elkövetési idő elválhat a tettesétől, éppen arra tekintettel, hogy a részes esetében is a (részesi) magatartás kifejtésekor hatályos büntetőtörvény az irányadó. A felbujtó részesi magatartása azonban – a bűnsegédi magatartástól eltérően – fogalmilag megelőzi a tettesi magatartást {Bfv.III.1.586/2018/19. [88]}. Az 1. tényállási pontban a II. rendű terhelt által tanúsított (közvetett) tettesi magatartás pedig eleve 2012. július 29-ét megelőző, következésképpen az I. rendű terheltnek a II. rendű terhelt (közvetett) tettesi magatartásához képest bizonyosan korábbi felbujtói magatartása – értelemszerűen – nem eshet 2012. július 29-énál későbbi időpontra.

[80] Az alkalmazandó büntetőtörvény megválasztása szempontjából ezért a 2012. július 29-én hatályos korábbi Btk.-t kell összevetni az elbíráláskor, azaz az ítélet jogerőre emelkedésének napján, 2023. január 5-én hatályos Btk.-val.

[81] A 2012. július 29-én hatályban volt korábbi Btk. 310. §-a pedig – 2012. január 1-jétől kezdődő hatállyal - már nem az adócsalás büntettét, hanem a költségvetési csalás büntettét rendelte büntetni. A 310. § (1) bekezdés a) pontja a költségvetési csalás elkövetési magatartásaként határozta meg a költségvetésbe történő befizetési kötelezettség vonatkozásában más tévedésbe ejtését, és az (5) bekezdés b) pontja öt évtől tíz évig terjedő szabadságvesztéssel rendelte büntetni, ha a különösen nagy [azaz a korábbi Btk. 138/A. § d) pontja szerint ötvenmillió forintot meghaladó, de ötszázmillió forintot meg nem haladó] vagyoni hátrányt okozó költségvetési csalást bünszövetségben vagy üzletszerűen követik el.

[82] Az I. rendű terhelt indítványában kifejtettekkel ellentétben ezért az 1-2. tényállási pontban írt cselekménye az elkövetéskori és az elbíráláskori törvény alkalmazásával egyaránt törvényi egységbe olvad és azonos büntetési tételkerettel fenyegetett. Az azonos törvényi fenyegetettség ellenére az alapügyben eljáró bíróságok helyesen döntöttek az elbíráláskori törvény alkalmazása mellett, mert határozott tartamú szabadságvesztés esetében a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének legkorábbi, törvény erejénél fogva kötelező időpontjára vonatkozó rendelkezés a Btk 2. § (1)–(2) bekezdése szerinti elbírálás fogalmába tartozik, és megváltozása alapot ad – enyhébb elbírálás címén – a módosító törvény alkalmazására [a Kúria 4/2013. (X. 14.) BK véleménye a határozott tartamú szabadságvesztés esetében a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéről]. Mivel pedig a korábbi Btk. 47. § (2) bekezdése a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjaként a börtönben végrehajtandó szabadságvesztés legalább háromnegyed részének kitöltését határozta meg, amellyel szemben a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontja alapján az I. rendű terhelt feltételes szabadságra bocsátásának legkorábbi időpontja már a büntetés kétharmad részének kitöltését követő nap, ezért a jogerős ítélet a Btk. 2. § (2) bekezdésének helyes alkalmazásával vette alapul az elbíráláskori büntetőtörvényt az I. rendű terhelt cselekményének megítélése során.

[83] 4.3. Téves minősítés vagy anyagi jogszabálysértés hiányában a kiszabott büntetés neme és mértéke önmagában felülvizsgálat tárgya nem lehet. Ekként nem képezheti felülvizsgálat tárgyát, hogy a bíróság a büntetés kiszabása során a Btk. 80. § (1) bekezdésének előírásait, vagy a bünteteskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56/2007. BK vélemény iránymutatásait miként vette figyelembe [BH 2019.158.II. (Bfv.I.1.134/2018/21.), BH 2016.264.II. (Bfv.I.415/2016/7.), BH 2012.239. (Bfv.III.359/2012/2.)].

[84] 5. A kifejtett érvek mentén a Kúria az I. rendű terhelt és az I. rendű terhelt védője által előterjesztett felülvizsgálati indítványoknak nem adott helyt, és a megtámadott határozatot – a Be. 660. § (1) bekezdése szerint tanácsulésen – a Be. 662. § (1) bekezdése alapján e terhelt tekintetében hatályában fenntartotta.

[85] A Kúria – a Kúria Elnöke számára a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény 10. § (2) bekezdésében biztosított felhatalmazás alapján, a Kúria ügyelosztási rendjének IV.6. pontjában írt rendelkezése nyomán – öttagú tanácsban járt el.

[86] **IV.** A végzés elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 6. § (4) bekezdése, a felülvizsgálatot pedig a Be. 650. § (1) bekezdés b) pontja zárja ki.

[87] A Be. 652. § (6) bekezdése szerint minden jogosult csak egyszer nyújthat be felülvizsgálati indítványt, kivéve, ha az újabb felülvizsgálati indítvány benyújtása a Be. 649. § (3)-(5) bekezdésén alapul. A Be. 656. § (4) bekezdésének első fordulata pedig akként rendelkezik, hogy az ugyanazon jogosult által ismételt előterjesztett indítványt a Kúria érdemi indokolás nélkül elutasíthatja.

Budapest, 2024. február 29.

Dr. Somogyi Gábor s.k. a tanács elnöke, Dr. Metzing Márton s.k. előadó bíró, Dr. Harangozó Attila s.k. bíró, Dr. Demeter Zsuzsanna s.k. bíró, Dr. Boros Tibor s.k. bíró